

Virzīties dzīvē uz priekšu

Elders Stīvens E. Snovs
no Septiņdesmito prezidija

Klausoties praviešu vārdos, paturot prātā mūžības perspektīvu, ticot un turot drošu prātu, mēs varam stāties pretī dzīves negaidītajiem pārbaudījumiem.

Manas sievas brāļameita Lašella savos pirmajos dzīves gados rītus pavadīja kopā ar savu vecmammu. Kopā pavadītā laika dēļ starp viņām izveidojās īpaša saikne. Lašellai drīz vien apritēja pieci gadi, un viņa gatavojās uzsākt skolas gaitas. Viņu abu pēdējā kopējā rītā vecmamma Skvaira lasīja savai mazmeitai priekšā stāstu un šūpināja viņu lielajā šūpuļkrēslā. „Mums kopā ir bijis tik jautri, Lašella”, vecmamma teica savai mazmeitai, „un tagad tev ir pienācis laiks doties uz skolu. Es tevi tik ļoti mīlu, ko es tagad bez tevis darīšu?”

Ar gudrību, kas pārsniedza viņas piecu gadu vecumu, Lašella paskatījās uz savu vecmammu ar savām lielajām, brūnajām acīm. „Vecmamm,” viņa teica, „es arī tevi mīlu, bet ir pienācis laiks man dzīvē virzīties uz priekšu.”

Tā mums visiem ir laba mācība. Mums arī ir dzīvē jāvirzās uz priekšu. Lielākā daļa no mums nemeklē lielas pārmaiņas, vai pat uzskata tās par nevēlamām. Bet pārmaiņām ir būtiska loma mūsu dzīves pieredzē.

Daudzas no šīm pārmaiņām atnāk dabīgi, kad mēs ejam pa mūsu dzīves ceļu. Mūsu dzīve mainās līdz ar mūsu attīstību no bērna par jauniešu, pēc tam par pieaugušo, līdz visbeidzot pienāk vecumdienas. Mācības, misija, laulības, darbs un aiziešana pensijā ir dažas no mūsu lielākajām un svarīgākajām pārmaiņām dzīvē.

Pārāk bieži mēs vilcināmies, lai ieietu nākamajā posmā, lai uzsāktu nākamo izaicinājumu. Varbūt mums ir pārāk ērti, esam pārāk bailīgi, vai mums pietrūkst ticības. Vecmammās klēpis bieži vien ir daudz ērtāks nekā pārdzīvojumi bērnudārzā. Mūsu vecāku pagrabstāvs ar neierobežotu daudzumu video spēļu var izrādīties vilinošāks nekā koledža, laulības vai karjera.

Kā tad mēs varētu vislabāk sagatavoties tām pārmaiņām, kuras mums neizbēgami nāksies pieredzēt mūsu dzīves laikā?

Pirmkārt, sekojiet praviešiem. Klausieties un ievērojiet viņu mācības. Pravieši bieži pacel brīdinājuma balsi, taču viņi arī dod pastāvīgus un praktiskus padomus, lai palīdzētu mums stāties pretī dzīves vētrām. Pirmajā Mācības un Derību nodaļā Tas Kungs atgādina mums: „Vai ar Manu paša balsi, vai ar Manu kalpu balsi, tas ir viens un tas pats” (M&D 1:38). Pravieši mums palīdz tikt galā ar pārmaiņām un pārbaudījumiem, kuri nepārtraukti stājas mūsu ceļā. Pazīstamā Sākumskolas dziesma *Seko pravietim* atgādina mums šo svarīgo principu: „Mēs varam saņemt vadību visa ceļa laikā, ja mēs klausām praviešiem — darām, ko tie saka” (*Children’s Songbook*, 111).

Otrkārt, paturiet prātā mūžības perspektīvu. Centieties saprast, ka pārmaiņas un pārbaudījumi ir daļa no Dieva plāna. Šī mirstīgā dzīve ir veidota kā pārbaudījums vai laiks, „lai redzētu, vai viņi darīs visu, ko Tas Kungs viņu Dievs tiem pavēlēs” (Ābrahāma 3:25). Lai pārbaudītu, kā mēs izmantosim Dieva dāvāto rīcības brīvību, mēs kā mirstīgas būtnes dzīves laikā ejam cauri dažādām pārmaiņām, pārbaudījumiem, pārdzīvojumiem un kārdinājumiem. Tikai tad mēs būsīm kārtīgi pārbaudīti. Otrajā Nefija grāmatā mēs lasām: „Jo ir vajadzīgs, lai būtu pretstats visās lietās. Ja ne tā, tad nevarētu notikt ne taisnīgums ne ļaundarība, ne svētums ne bēdas, ne labais ne sliktais” (2. Nefija 2:11).

Dzīves pārbaudījumi un pārmaiņas dod mums iespēju augt, kad mēs pielietojam savu rīcības brīvību, lai pieņemtu pareizos lēmumus.

Treškārt — esiet ticīgi. Prezidents Gordons B. Hinklijs vienmēr mudināja Baznīcas locekļus virzīties uz priekšu ticībā (skat. “God Hath Not Given Us the Spirit of Fear,” *Ensign*, 1984. g. okt., 4). Kad mēs ikdienā saskaramies ar pasauli, kas ir pilna ar negatīvo, šaubas, bailes un pat šausmas var lēnām ienākt mūsu sirdīs. Prezidents Tomass S. Monsons ir mācījis mūs, ka „ticība un šaubas nevar pastāvēt vienlaicīgi viena cilvēka prātā, jo viena no tām izklīdēs otru.” (“Come unto Him in Prayer and Faith,” *Ensign*, 2009. g. marts, 6). Moronija grāmatā mēs lasām, ka „bez ticības nevar būt nekādas cerības” (Moronija 7:42). Mums ir jāstiprina ticība, stājoties pretī dzīves pārbaudījumiem un pārmaiņām. Tas ir veids, kā mēs varam mācīties un augt.

Ceturtkārt, turiet drošu prātu. Daudzi mūsu Baznīcas locekļi visapkārt pasaulei iet cauri gan ekonomiskām, gan arī cita veida grūtībām. Šādos laikos ir viegli justies bezcerīgiem un aizmirstiem. Baznīcas pirmajās, grūtību dienās Tas Kungs mācīja svētos būt laimīgiem: „Turiet drošu prātu, bērniņi, jo Es esmu jūsu vidū un Es jūs neesmu pametis” (M&D 61:36).

Savā pēdējā konferences runā pirms sešiem mēnešiem Elders Džozefs B. Virtlins mācīja, kā reaģēt uz dzīves likstām. Viņš arī mācīja, ka „nākamreiz, kad izjūtat vēlmi pukoties, pamēģiniet tā vietā smieties. Tas paildzinās jūsu dzīvi un padarīs citu dzīvi, kas jums ir apkārt, daudz patīkamāku” („Come What May, and Love It,” *Liahona*, 2008. g. nov., 27). Smieklis un laba humora izjūta var mīkstināt asumus un neģudumus jūsu dzīves ceļā.

Tas būtu jauki, ja mēs spētu iepriekš paredzēt visas pārmaiņas, kas notiks mūsu dzīves laikā. Dažas pārmaiņas mēs pamanām tuvojamiem. Noteikti visi Pēdējo Dienu svēto jaunie vīrieši tiek mācīti gatavoties pilnlaika misijai — pieredzei, kas izmaina dzīvi. Katrs cienīgs jaunais neprecētais saprot, cik svarīgi ir izvēlēties laulāto draugu un būt saistītiem svētajā templī. Mēs zinām, ka šīs pārmaiņas būs un mēs varam tās plānot. Bet kā ar pārmaiņām, kas ir mums uzliktas negaidīti? Šīs ir tās pārmaiņas, pār kurām mums liekas, ka mums nav kontroles. Ekonomiskā lejupslīde, bezdarbs, novājinošas slimības un traumas, šķiršanās un nāve ir dažas no tām pārmaiņām, kuras mums ir negaidītas, kuras mēs nevaram paredzēt un uzskatām par nevēlamām. Kā mēs varam tikt galā ar šādām negaidītām grūtībām dzīves laikā?

Atbilde ir tā pati. Klausoties praviešu vārdos, paturot prātā mūžības perspektīvu, ticot un turot drošu prātu, mēs varam stāties pretī dzīves negaidītajiem pārbaudījumiem un „virzīties dzīvē uz priekšu”.

Pirmo pionieru dzīves ir brīnišķīgs piemērs, kā mums vajadzētu pieņemt pārmaiņas un

pārvarēt pārbaudījumus un grūtības.

Roberts Gārdners, jaunākais, tika kristīts Baznīcā 1845. gada janvārī aizsalušā dīķī meža biezoknī Kanādas austrumos. Ticības pilns un strādīgs viņš ar savu ģimeni aizceļoja uz Navū un pēc daudzām grūtībām un ciešanām ieradās Sālsezera ielejā 1847. gada oktobrī. Pēc ierašanās ielejā viņi apmetās vietā, kas tika saukta par Oldfortu, kura atrodas dažus kvartālus no šī Konferenču centra. Savā, ar roku rakstītajā vēstures pierakstā viņš rakstīja: „Es izjūdzu savus vēršus un apsēdos uz saviem salauztajiem ratiņiem, un teicu, ka nevarētu vairs noiet vēl vienas dienas ceļu” (Robert Gardner Jr., *Self History and Journal*,” Baznīcas vēstures bibliotēka, 23).

Sākot no nekā, Roberts sāka radīt jaunu dzīvi sev un savai ģimenei. Pirmie gadi bija grūti, bet pamazām viss uzlabojās, un viņš ar savu brāli Arčibaldu sāka būvēt dzirnavas pie Milkriķas (*Mill Creek*) un Jordānas upes (*Jordan River*). Dažus gadus vēlāk viņš piedzīvoja neveiksmi. Upe, kas bija dzinējspēks viņa dzirnavām, mainīja virzienu, atstājot viņa upes daļu sausu. Mēģinājums uzbūvēt sešu jūdžu (10 km) garu kanālu līdz dzirnavām neizdevās.

Atkal citāts no viņa vēstures: „Kanāls turpināja brukt, līdz tas izrādījās neveiksmīgs. Neveiksme lika man zaudēt visu manu labību, un manas dzirnavas nestrādāja. Mani krājumi bija beigušies, un es biju galīgi izputējis” (Robert Gardner, Jr., *Self History and Journal*,” 26).

Ja tas vēl nebija pietiekams pārbaudījums, nākamais viņa vēstures ieraksts stāsta par to, ka viņš tika aicināts misijā Kanādā. Dažus mēnešus vēlāk viņš pameta savu ģimeni un ar misionāru grupu ceļoja ar rokas ratiņiem, tvaikoni un vilcienu uz savu misionāra darba vietu.

Viņš pabeidza šo misiju, atgriezās pie savas ģimenes, un caur smagu darbu un centību atkal iekārtojās, un viņam sāka veikties.

Tikai dažus gadus vēlāk brālis Gārdners izklaidēja dažus draugus savā fermā Milkriķā Sālsezera ielejā. Viens no draugiem piebilda: Es esmu priecīgs redzēt tevi tik labi atguvušos pēc tam, kad bijī visu zaudējis. Tu tagad dzīvo gandrīz tikpat pārticīgi, cik pirms tam, kad bijī zaudējis savu īpašumu un devies misijā.”

Roberta vēstures pierakstā ir teikts: ”Es atbildēju: „Jā, es kādreiz dzīvoju pārticībā, un tas viss tika pazaudēts, un man pat gandrīz ir bail no vēl viena [misijas] aicinājuma.” Protams, dažas stundas vēlāk daži mani kaimiņi, kuri bija bijuši sapulcē Soltleiksītijā, ieradās pie manis un pavēstīja, ka mans vārds bija starp tiem, kuri tiek aicināti doties uz dienvidiem misijā, lai izveidotu jaunu koloniju un audzētu tur kokvilnu. Mums bija jānodas nekavējoties.”

Viņš raksta: „*Es paskatījos un nospļāvos, noņēmu savu cepuri un pakasīju [savu galvu], un padomāju, un teicu: Lai notiek?*” (Robert Gardner, Jr., *Self History and Journal*,” 35; slīpraksts pievienots). Roberts Gārdners zināja, ko nozīmē stāties pretī pārmaiņām savā dzīvē. Viņš sekoja priesterības brāļu padomam, pieņemot aicinājumus kalpot, kad tas nebija viņam izdevīgi. Viņā bija milzīga mīlestība uz To Kungu, un viņš parādīja stingru, nelokāmu ticību ar apbrīnojami labu humoru un labvēlību. Roberts Gārdners, jaunākais, vēlāk kļuva par vadošo pionieri Dienvidu Jūtas kolonizācijā. Tas ir viņš un neskaitāmi

pionieri līdzīgi viņam, kuri iedvesmo mūs turpināt dzīvot un stāties pretī daudzajām pārmaiņām un pārbaudījumiem, kuri nāk mūsu dzīvē. Tā ir mana lūgšana, kaut mēs būtu paklausīgi, ticīgi un turētu drošu prātu, virzoties dzīvē uz priekšu, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.